07/09/2023

Ας μιμώμεθα άπαντας τους Αγίους εις την φιλοξενίαν και ελεημοσύνην

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης

Λόγος Εγκωμιαστικός,

Περί πάντων των Οσίων και Αγίων Πατέρων των εν τω Αγίω Όρει του Άθω λαμψάντων

Λόγος – Ανάγνωσις γ’ (Ηθικόν)

Ας προσέχωμεν λοιπόν, αγαπητοί, καλώς, όσοι εις τούτον τον νοητόν παράδεισον της Θεοτόκου ευρισκόμεθα. Διότι καθώς εις τον αισθητόν Παράδεισον ήτο ξύλον ζωής, και ξύλον

γνώσεως καλού και πονηρού, ούτω και εδώ είναι και καλά και κακά, υπάρχει και ζωή και θάνατος.

Καθώς δε εκεί ήτο όφις, όστις ηπάτησε τους προπάτορας, ούτω και εδώ είναι διάβολος, και ζητεί κάθε ώραν να μας απατήση με τας ηδονάς της σαρκός και να μας θανατώση. Όθεν ας μη λαμβάνωμεν θάρρος ποτέ λέγοντες, ότι τάχα ευρισκόμεθα εις τον λιμένα τούτον, και δεν φοβούμεθα.

Διότι συμβαίνει πολλάκις να ναυαγώσι πολλοί ανελπίστως και έσω εις αυτόν τον λιμένα, το οποίον είναι πλέον αξιογέλαστον. Επειδή, αν εκινδυνεύομεν τυχόν ευρισκόμενοι εις το πέλαγος του κόσμου, δεν είμεθα τόσον αξιογέλαστοι, αλλά να κινδυνεύσωμεν και να πνιγώμεν εντός του λιμένος της μετανοίας, τούτο κάμνει τους δαίμονας και τους ανθρώπους να μας περιγελώσι περισσότερον.

Διά τούτο είπεν ο μέγας Βασίλειος· «πολλούς ο εχθρός, τους εν τω πελάγει και παντί ανέμω και κλύδωνι διασωθέντας, είσω των λιμένων αμεριμνούντας, συν αυτάνδρω τω σκάφει τω βυθώ παρέδωκεν» (περί αποταγ. βίου). Και αλλαχού λέγει, ότι πολλοί μεν αρχίζουσι την μοναδικήν ζωήν, ολίγοι όμως την τελειώνουσιν αξίως και καθώς πρέπει· «το μεν γαρ κατάρξασθαι του μονήρους βίου, πολλοίς ίσως τετόλμηται· το δε αξίως επιτελέσαι, ολίγοις τάχα που πεπόνηται» (Επιστολή προς Χίλωνα).

Προ πάντων δε ας μιμώμεθα άπαντας τους Αγίους τούτους εις την φιλοξενίαν και ελεημοσύνην, εάν θέλωμεν να ευλογή ο Κύριος τα υπάρχοντα των Μοναστηρίων και Σκήτεων και Κελλίων· διά το οποίον αμαρτίαν ενόμισα να σιωπήσω εδώ ως αρμοδίαν την ιστορίαν, την οποίαν ευρίσκομεν εις τα Πατερικά.

Εις εν Μοναστήριον ήτο τις Ηγούμενος πολύ φιλόξενος και ελεήμων και όσον αυτός ηλέει τους πτωχούς, τόσον περισσότερον ηυλόγει ο Θεός το Μοναστήριόν του. Αφ’ ου δε απέθανεν ο Ηγούμενος εκείνος, έγινεν άλλος ανελεήμων, όστις εστέρησε την φιλοξενίαν και ελεημοσύνην από τους ξένους και πτωχούς.

Όθεν και ο Θεός εστέρησε την ευλογίαν του από το Μοναστήριον. Τόσην δε στενοχωρίαν εδοκίμαζον οι Μοναχοί, ώστε μόλις είχον τον επιούσιον άρτον.

Εν μια δε των ημερών επήγεν εις ιεροπρεπής και σεβάσμιος γέρων εις τον θυρωρόν, και τον παρεκάλεσε να τον δεχθή μέσα εις το Μοναστήριον. Ο δε θυρωρός τον εδέχθη, αλλά κρυφίως.

Έπειτα ενώ εφιλοξένει αυτόν, του λέγει· «Μη θαυμάσης, καλέ άνθρωπε, ότι δεν σε περιποιούμαι καθώς πρέπει. Διότι άλλοτε το Μοναστήριον τούτο ήτο τόσον

ευτυχισμένον, ώστε και αυτός ο Επίσκοπος εάν ήρχετο, τον περιεποιούντο πλουσιοπάροχα. Αλλά τόσον τούτο εδυστύχησεν, ώστε ουδέ τον πτωχότερον άνθρωπον δύναται να περιποιηθή».

Τότε ο φαινόμενος γέρων εκείνος του απεκρίθη· «Δύο αδελφοί εδιώχθησαν από το Μοναστήριον τούτο, και αν αυτοί δεν επανέλθωσι, ποτέ δεν θέλει ευτυχήσει το Μοναστήριον.

Ο μεν εις αδελφός ονομάζεται «Δότε», ο δε άλλος «Δοθήσεται».

Και ταύτα ειπών, έγινεν άφαντος.

Ευθύς τότε ο θυρωρός ανήγγειλε την όρασιν εις τον Ηγούμενον και εις όλους τους αδελφούς. Όθεν ήρχισαν πάλιν να φιλοξενώσι τους πτωχούς ως πρότερον και ούτω ήρχισε και το Μοναστήριον να λαμβάνη πάλιν την προτέραν ευτυχίαν. (Εκ του Πολιτικού Θεάτρου σελ. 402).

Εάν ταύτα πάντα φυλάττωμεν, αδελφοί, θέλομεν έχει προς τον Θεόν παντοτινούς πρεσβευτάς τους σήμερον εορταζομένους Αγίους Πατέρας, και βοηθούς και υπερμάγους εν τη παρούση ζωή και εν τη μελλούση.

Αληθώς δε τότε θα έχωμεν να καυχώμεθα, ότι είμεθα ημείς μεν τέκνα αυτών, αυτοί δε Πατέρες ημών, διά την ομοίωσιν την οποίαν έχουσι τα έργα ημών προς τα έργα εκείνων, καθώς είπεν ο Κύριος προς τους Ιουδαίους· «Ει τέκνα του Αβραάμ ήτε, τα έργα του Αβραάμ εποιείτε αν» (Ιωάν. η’ 39).

Εάν ταύτα πάντα φυλάττωμεν, και εν μετανοία την ζωήν ημών τελειώσωμεν εις τούτον τον ιερόν τόπον, θέλομεν αποκτήσει προς τούτοις απροσμάχητον προστάτιν και βοηθόν αυτήν την Κυρίαν και Έφορον του Αγίου Όρους, την Δέσποιναν ημών Θεοτόκον, ήτις θέλει μας συστήσει εις τον Υιόν της, και θέλει ζητήσει παρ’ Αυτού την άφεσιν των αμαρτιών ημών, καθώς υπεσχέθη αφ’ εαυτής η αψευδής Μήτηρ του Θεού, ως προείπομεν.

Αλλ’ ω μακαριώτατοι θείοι Πατέρες· οι Όσιοι και Ιεράρχαι· οι Ομολογηταί και Οσιομάρτυρες και Ιερομάρτυοες· οι Μυροβλύται και θαυματουργοί οι επίγειοι Άγγελοι και ουράνιοι άνθρωποι, οι του Αγίου Όρους πολιούχοι και οικισταί, και μετά την Θεοτόκον προστάται ημών και ευεργέται και έφοροι, οι εν σαρκί τους ασάρκους νικήσαντες δαίμονας· πάντων των Αγιορειτών όντες στέφανος και δόξα και καύχημα η βασιλική και τροπαιοφόρος παράταξις της Βασιλίσσης των Ουρανών Θεοτόκου· τα μυρίπνοα άνθη και τα αγλαόκαρπα δένδρα του νοητού τούτου Παραδείσου της Αειπαρθένου· οι αέναοι ποταμοί των θείων και

πνευματικών χαρισμάτων· δέξασθε το παρόν εφύμνιον το οποίον σας προσφέρει όλη ομού η κοινότης του Αγίου Όρους, το υμέτερον Ποίμνιον, ως εδέξατο ο Κύριος τα δύο λεπτά της χήρας.

Και την κοινήν ταύτην και καινήν εορτήν υμών και πανήγυριν, ην όλοι κοινώς επιτελούμεν, εναγκαλίσασθε, θειότατοι, ως οσμήν ευωδίας, και ως θυσίαν ευπρόσδεκτον.

Διότι τι άλλο δυνάμεθα ημείς να πράξωμεν, ίνα δείξωμεν το δυσεκπλήρωτον χρέος, όπερ έχομεν προς υμάς τους ευεργέτας ημών διά τας πολλάς και μεγάλας ευεργεσίας και χάριτας, ων απηλαύσαμεν, και απολαύομεν, και θέλομεν απολαύει διά παντός του βίου παρ' υμών;

Ναι, το ομολογούμεν, ότι ημείς διά τας αμαρτίας ημών δεν είμεθα άξιοι να κατοικούμεν τον άγιον τούτον τόπον, και να ονομαζώμεθα υιοί σας, αλλά σείς, διά την χρηστότητά σας, μη απαρνηθήτε να είσθε Πατέρες ημών.

Διό μετά θάρρους παρακαλούμεν υμάς άπαντας, ημείς άπαντες να μας ενδυναμώνητε, ώστε να μιμώμεθα όσον το δυνατόν και ημείς την ιδικήν σας ζωήν και τα έργα σας. Και εις μεν την παρούσαν ζωήν δεόμεθα υμών ίνα σκέπητε και διαφυλάττητε τα ιερά ταύτα Μοναστήρια και Σκήτας και Κελλία και πάντας ημάς τους εν αυτοίς κατοικούντας, από πάσης ανάγκης και επηρείας των ορατών και αοράτων εχθρών, εις δε την μέλλουσαν να μας αξιώσητε διά των πρεσβειών σας να απολαύσωμεν της ουρανίου μακαριότητος και ημείς μεθ' υμών.

Ει και μέγα εστί το αιτούμενον, εξαιτούμεθα, ίνα και ημείς οι υιοί σας, μετά των Πατέρων ημών συναριθμηθώμεν, ημείς τα ποίμνια μετά των Ποιμένων ημών· ημείς οι μαθηταί μετά των Διδασκάλων ημών· ίνα έχητε λέγειν και υμείς προς τον Θεόν, το αποστολικόν εκείνο· «Ιδού ημείς και τα παιδία, α ημίν έδωκας, Κύριε».

Ω η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Από τον «Μέγα Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας», τόμος ιδ', Πεντηκοσταρίου.

Πηγή: Pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος) – Συνέχεια από ΕΔΩ